

ZNÁSILNĚNÍ

Vagon je prázdný a ona si musí sednout zrovna ke mně. Snažím se koukat z okna, ale je to k ničemu, protože venku je už tma a okno se tak stalo vlastně zrcadlem. Vidím ji tam tak stejně dobře, jako bych se na ni koukal přímo. Má těsné tričko s velkým dekoltem a končícím kousek pod velkými prsy. Ono to snad ani tričko není, nevím však, jak se tento kousek textilie nazývá. Sukničku má takovou, že by ji v Pákistánu ukamenovali za pobuřování. Mě nyní pobuřuje taky, ale nemám po ruce kameny. Dlouhé havraní vlasy měla v culíku, ale po chvíli si je z ničeho nic rozpustila a jeden pramen si hodila přes levé rameno. Je výrazně namalovaná, ale ne zase nijak přehnaně. Její vůně je omamná. Dívá se celou dobu na mě a já se bořím hlouběji a hlouběji do své sedačky. Občas si svými rudými nehty přejede přes rudé rty, občas dokonce na chvíli vystrčí ven špičku jazyka. Dala si nohu přes nohu a jakoby náhodou se jí vyzul pantoflíček. Bosou nožkou s rovněž rudými nehty pohupuje v rytmu vlaku, a co chvíli mě lehce kopne do holeně. Jsem zpocený hrůzou. Bože, tohle se musí stát zrovna mně. Proč jsem se musel tak zdržet v práci, proč jsem si nechal ujet vlak! Cesta domů mi trvá necelou hodinku, ale dnes je to věčnost. Myslím na svou ženu, na děti i na malého vnuka. Proboha slečno, jak vám mám říct, že už mi je přes padesát, jsem šťastně, ano rozumíte, šťastně ženatý, že jsem již dědečkem a že jsem nikdy nebyl své ženě nevěrný ani v myšlence. Opravdu ani v myšlence. Bojím se, hrozně se bojím. Jsem slabý a nikdy jsem se neuměl bránit. Jsem seriózní muž, poctivý a svědomitý úředník a mé svaly nejsou vytrénované. Navíc jsem plaché a holubičí povahy a mám vždy velké problémy někomu něco odmítnout. Celý život na to doplácím, ale dnes to je vrchol. Natáhla si obě nohy na mou sedačku. Mačkám se na okénko, ale ona se mne stejně co chvíli dotkne. Zavřela oči a dělá, že spí, ale já vím, že nespí. Občas pootevře rty a slabě zavzdychá. Pak si rukou pomalu začne přejíždět po stehně. Chci něco říct, ale nedokáži vydat ani hlásku.

Vlak už dvakrát zastavoval, ale nikdo nepřistoupil. Přijíždíme ke třetí zastávce. Vidím tam stát nějakého pána. Snažím se ho očima přitáhnout, ale on nastoupil do prvního vagonu. Do toho, ve kterém sedí také průvodčí a ten nemá potřebu zkontrolovat i druhý vagon neboť ví, že tam sedíme jen my dva a naše lístky zkontroloval hned na začátku. Ještě jedna stanice a budu vystupovat. Snad to už nějak přežiji. Od nás z vesnice není, pojede tedy jistě dál a tak se nemohu dočkat, až vlak zastaví a já z něj vyskočím. Strašně se těším na svou ženu. Má 115 kg a jedno je krásnější než druhé. I ty křečové žíly jí sluší. To je úplně jiná podívaná, než na tuhle, tuhle ... fúrii! Bože, co to je vůbec za ženskou?! Slušná být nemůže, to se pozná na první pohled. Jenom aby to nebyla tahle ta ... až se na to bojím pomyslet. Aby to nebyla ta povětrná, ta ku..., ne nemyslet na to! I to samotné slovo mi nahání hrůzu. Já jsem vlastně nikdy žádnou živou neviděl, ani tedy nevím, jak taková vypadá, ale představuji si nějak jako tuhle tu.

Vlak vjíždí do stanice. Nedočkavě se zvedám a hrnu se ke dveřím. Palec na tlačítku otevírání dveří zmáčkne příliš brzy. Musím chvíli čekat a pak zmáčknu znovu. Ven doslova vyskočím a slyším, jak mi nahlas bije srdce. Oddychnu si a vykročím k vesnici. Mám však před sebou dvoukilometrovou cestu po zcela pusté silnici. Náhle za sebou něco uslyším. Prudce se otočím a krev mi ztuhne v žilách. Ona jde za mnou! Ona vystoupila taky a teď mne sleduje. Mám ji asi deset kroků za sebou. Rychle se zase otočím a jdu domů. Zrychlují, snad už dokonce běžím, což jsem naposledy udělal na vojně. Po několika metrech nemůžu popadnout dech. Musím zastavit. Ohlédnu se a ona je stále těch deset kroků za mnou. Stojím a prudce dýchám. Pomalu se ke mně přibližuje. Už stojí přede mnou. Dýchá mi do obličeje. Pak mi rukou zajede do vlasů. Nejsem schopen pohybu, jsem jako zmrazený. Přitiskne se ke mně. Začne mne vášnivě líbat. Využije toho, že díky nedostatku kyslíku stojím s otevřenou pusou. Pak mne vytlačuje ze silnice do trávy. Podlamují si mi kolena. Ještě cítím, jak mi rozepíná kalhoty ... a pak již ztrácím vědomí. Nic dále si nepamatuji. Když jsem se probрал, byla už pryč.

Obrovská facka mě srazila k zemi. S námahou vstávám, ale dostanu z druhé strany. Teď už se vstát bojím. Dostanu silný kopanec do hýždí. „Vstaň!“ zahřmí hluboký hlas. Tomu rozkazu se nejde vzepřít. Zvednu se. Mohutná ruka mne chytne pod krkem.

„Tak znova, jak to bylo! A popravdě! Tu pohádku si povídej někomu jinému!“ Víím, že něco musím říct, ale vše už jsem řekl a nijak si tím nepomohl, spíše naopak. Přesto to zkusím ještě jednou.

„Ale Boženko, vždyť jsem ti to už všechno popsal. Skutečně to bylo tak, jak jsem říkal. V tom vlaku ...“. Nedořekl jsem. Další rána mě opět srazila k zemi. Tentokrát jsem ani nemusel vstávat. Mohutné ruce mě zvedly samy.

„Já ti dám vlak, já ti dám přepadení, já ti dám neznámá! Seš plnej černejch vlasů, je z tebe cejtit bordelová voňavka a co ti cejtím z fousů, to se i stydím říct, ta kurevníku kurevskej.“

Klepal jsem se hrůzou a nebyl schopen dalšího slova.

„Sundej kalhoty!“ Rozkaz nesnesl odkladu. Pomalu jsem třesoucíma rukama rozepínal knoflíčky. Ona to nevydržela a jediným trhnutím za mne kalhoty servala.

„A trenky taky!“

Vyšel ze mne vzlyk. „Ne, miláčku, to už stačí.“ Další rána a opět padám k zemi. Ležím bez trenek stočený do klubíčka, zatímco moje žena zkoumavě prohlíží mé spodky.

„No, to se dalo čekat! Ty dobytku, ty donchuáne, ty ničemo, ty kurevníku! Já se tady honím, starám, snažím, aby milostpán měl teplou večeři, až přijde z toho svýho ouřadu a von se mně někde kurví s nějakou poběhlicí. Tak naposled, jak to bylo!“ Kopne do mě. Pomalu ztrácím vědomí. Mohutné křečové žíly na tlustých nohou je to poslední, co si vybavuji.

